

A DM DEL-MAGYARORSZÁG POSTALÁDÁJA

Miért hagyták abba?

Kántor Mihály (Veresács u. 46.) leveléből idézzük: „Lapjokban korábban értesültem arról — s ezt megerősítette Vass István Zoltán rádióban elhangzott tudósítása is —, hogy súlyos helyzet állt elő Szegeden, mivel a KEVIEP az újszegedi fedettuszoda csődjé után a rókus-móravárosi főgyűjtőcsatornát is feladta. Ez súlyos következményekkel járhat, mert Móravárosban igen avultak már az épületek, újat viszont addig nem lehet építeni, amíg a csatornázás nincs biztosítva.”

Mindaz így igaz, s hozzátehetjük, hogy nemcsak Móraváros rekonstrukciója, hanem szinte az egész város további fejlődése egy kissé az új főcsatorna függvénye. A csatornaépítés helyzetéről szóló cikkünkre egelőre még nem kaptunk választ sem a KEVIEP-től, sem mástól. Pedig Kántor Mihállyal együtt sok olvasónkat és természetesen bennünket is nagyon érdekelne az ő véleményük is.

Bizottságok bizottságra

Verset szívesebben olvassunk a vasárnapi Magazinban, mint a Postaládában, így hát elhagyjuk most Hutter György (Bécsi körút 8-16. A. ép.) rigmusait, de azt nem, amiről szólnak. Mint ugyanis írja, 1967 óta minden évben szennyes, piszkos lé önti el házuk pincéjét: „Annai bizottság szállt már ki, annyi felülvizsgálat történt már, hogy az ember ujjai nem volna-e elegendők, ha számlálni kezdenék és a helyzet még mindig változatlan.”

Összintén sajnáljuk a Bécsi körúti ház lakóit, de az illetékesek helyett nincs módunkban cselekedni. Újabb bizottság legyünk, mely kiszáll, s azután mint-ha mi sem történt volna. A panaszt most 40 ezer példányban kinyomtattuk, hát-ha egy közüle eljut az illetékes kezébe!

Lebontották a disznóólat

Nemrég lapunkban is megírtuk, hogy Bene Imre (Szeged, Kossuth Lajos sugárút 20.) disznót hizlal az Óthalmi úti ártézi kút közvetlen közelében, s így fertőzési veszélynek teszi ki a város vízellátását szolgáló kútcsoportot. Cikkünkre tegnap a II. kerületi tanács közölte, hogy Bene Imrével szemben elrendelték a disznók kényszerelszállítását. A határozatot tegnap, kedden délelőtt 10 órakor rendőrségi segédlettel végrehajtották, az állatokat eltávolították. Ezzel befejeződött a több mint két és fél év óta tartó furcsa ügy, amelyben Bene Imrét — hasztalanul —, hét ízben, összesen 9 ezer 200 forintba büntették, s csak ezután rendelték el a kényszerintézkedést.

Az udvarias ember — talán nevezhetjük egy kissé más értelemmel kultúremléknek is —, kér és köszön. Így él, így viselkedik, erre tanítja gyerekeit is. S mindezt őszintén. De vajon jár-e a szokásos és természetes köszöneten kívül külön elismerés annak a bolti eladónak, aki tisztességesen kiszolgál bennünket, annak a pénztárosnak, aki nem csap be fizetésekor, annak az ápolónőnek, orvosnak, aki lelkiismeretesen ellátja, meggyógyítja a beteget? Kell, hogy ezen elgondolkodjunk, mert mind több olyan levél érkezik hozzánk, melyben meghatódott hangon mondanak köszönetet olyasmikért, amikért egy meleg, ember-séges szóban kimondott köszönmónál nem igen járna több. A nagymama szemébe könny szökött, mert a nővére az unokát a telefonhoz hívta mandulaműtét után; nyugdíjas néni egy ötszázassal többet adott a Centrum pénztárában, s visszakapta pénzét; gondosan bántak a d-i kórházban minden beteggel; az illetékesek intézkedtek, s ennek eredményeként nem szennyezi többé korom és bűz az egyik belvárosi utca környékét. Ezek a példák az utóbbi napokból valók, de mint a többi, a máskor kapott ilyen jellegű levelek, csak azt bizonyítják, amit eddig mondtunk: a kötelességteljesítés, az emberséges bánásmód — úgy látszik — túlzott hálára kötelezi az embereket. Vajon miért? Meggyőződésünk, hogy a kötelességüket lelkiismeretesen teljesítő, az emberi érzéseket tiszteletben tartó közalkalmazottak vannak többségben mindentűt. Ha úgy vesszük, akkor nem heti három-négy, hanem három-négyezer köszönőlevélnek kellene érkeznie szerkesztőségünkbe. De hát ez abszurdum. Vagy mégsem így lenne? A vállrandító közönyösség, a goromba hangnem tömegéből kéri egy-egy tisztességes cselekedet, emberi szó?

Ugye milyen furcsa kérdés? Erdemes arra, hogy elgondolkozzunk rajta mindannyian. Kérünk és köszönünk, mert erre neveltek bennünket és így tartjuk helyesnek. De mit kérünk és mit köszönünk?

Számum a sugárúton

Úgy tűnik, egy kissé vitatkozunk kell Csejtei Dezső (Petőfi Sándor sugárút 63.) olvasónkkal, akit feldühösített, hogy február 13-án fél 11 körül a Petőfin egy gép tisztította az úttestet: „Az óriási porgomolyagban homályosan derengő monstrum sivatagi homokviharral vetődő nagyságú porfelhőt kavart fel. Nemhogy az utca másik oldala, de még a kb. 4-5 méterre álló fák is eltűntek a porban.”

Hogy mi van ezen vitakoznivaló? Hiszen semmi kétség sem férhet a leírás pontosságához és valóság-hu-

ságához. S az mégiscsak skandalum, hogy takarítás ürügyén port kavarnak! Igen ám, de olvasónk az esetből ezt a következtetést vont le: „Követeljük az ilyen özőnkviz előtti monstrumok mielőbbi üzemén kívül helyezését!” Ebben téved, ugyanis manapság várost takarítani csak gépekkel lehet, s ha nincs más, az ósdi is megteszi. Az özőnkviz azonban tényleg érdemes emlegetni: ha a gép előtt locsolóautó járt volna egy kis özőnkvizet csinálna, nem lett volna számum a sugárúton, s ok a panasza.

Válaszol az illetékes

A gázkészülék-javítás kérdőjelel című, január 28-án megjelent cikkünkben felleveztük: vajon nem lehetne-e a Szegedi Építő Ktsz mellett a Kazánjavító Ktsz-nek is bekapcsolódni a gázkészülék-javításba. Ezzel kapcsolatban küldött levelet szerkesztőségünknek Hossó Mihály, a szövetkezet elnöke.

Mint írja, „F5 profilunk az ipari nagyteljesítményű kazánok szerelése és javítása, mely nehéz fizikai munkát igénylő tevékenység. Emellett — elenyésző volumenben — más vasipari jellegű munkákkal is foglalkozunk. A jelenlegi munkáslállományunk ennek elvégzésére alkalmas. Bár a gáz kapcsolódik a szakmához, hisz ma már az üzemek jó része azzal fűti kazánjait, a gázszerelés azonban tőlünk kissé idegen. Különösen idegen a háztartási- és la-

koépületi gázkészülékek javítása. Ipari vonatkozásban sem foglalkozunk a gázüzelő-berendezések javításával és szerelésével. Megjegyzem, hogy a saját gázkészülékeinket is más vállalat javíttatjuk, mivel szakemberünk nincs.”

A nemleges válasz azt jelenti, hogy továbbra is megoldatlan Szegeden a gázkészülék-javítás ügye. Most ugyan a tavasz közeledik, mégis jó lenne már a következő tél gondjaira is gondolni. S ha már a kazánjavító szövetkezet nem vállalja, egy másik szegedi üzemnél, vagy vállalatnál létesíteni olyan gázszerszáló részleget, amely a lakosság rendelkezésére áll a következő szezonban. Újra csak azt a meggyőződésünket hangoztatjuk: mihamarabb módot kell találni ennek megvalósítására.

Új iparvágányt avattak

Békéscsabán tegnap, kedden új iparvágányt avattak, az északi ipartelepen. A 30 millió forintos költséggel épített, 5200 méteres iparvágány a közlekedéspolitikai koncepció része: jelentősen tehermentesíti a közutakat. (MTI)

Beethoven-hangverseny a Liszt Ferenc Zeneiskolában

A zeneszerző születésének 200. évfordulója alkalmából ünnepi hangversenyt rendeztek a Liszt Ferenc Zeneiskola tanárainak közreműködésével. A változatosan összeállított, jól pergő műsorban a nagy zeneköltő kamaraműveiből, bagatelljeiből, rondóiból, dalaiból mutattak be néhányat, úgy összeválogatva, hogy a hallgatók a szerteágazó életmű minél több motívumából kapjon ízelítőt.

Kiváló védőnök

Az újszegedi Védőnőképző Intézetben tegnap, kedden rendezték meg a „Szakma Kiváló Tanulója” vetélkedő döntőjét. A hagyományos verseny keretében szakmai és gyakorlati feladatokat oldottak meg a versenyzők, valamint számot adtak a marxizmus tudományában szerzett ismereteikről. A zsűri döntése alapján Votava Magdolna lett a döntő győztese; a második helyre Oswald Évát, a harmadik helyre pedig Finscsk Piroskát jelölték. Az említett részt vesznek az áprilisban Budapesten megrendezésre kerülő országos döntőben.

A védőnőképző növendékeinek tudását dr. Boda Domokos orvosprofesszor bírálta el, mint zsűrielnök; a bírálóbizottság munkájában többek között részt vett Borbély Gábor, a KISZ Központi Bizottságának osztályvezetője, valamint dr. Szél Éva, a Védőnőképző Intézet igazgatója.

Az intézeti döntőben az írásos selejtezés után nyolc versenyző indult. A szakmai és a marxizmus vetélkedőt a November 7. Művelődési Központban, a délelőtti órákban bonyolították le.

Az üllési „csodaesztendők“

Néhány esztendővel ezelőtt lapunk hasábjain is gyakran bíráltuk az üllési Kossuth Tsz gazdálkodását. Bajba jutott akkor a közös szekere, évről évre tartották tenyerüket a szövetkezeti gazdák, hogy „államapánk” hullasson bele több millió forintot, mert csak úgy tudják a mérleghiányt rendezni. Kétségtelen, elsősorban a vezetés hibájából állott elő az áldatlan állapot. 1969 derekán utolsó lehetőségként közös vezetés vette át a nagyüzem irányítását, a forráskúti Haladás Tsz vezetői siettek segítségére az elhanyagolt területnek.

Nagy változás

Régen volt olyan közgyűlés, mint tegnap. A művelődési otthon zsúfolásig megtelt, s az emberek elégedetten hallgatták a zárszámadási beszámolót. Az ünnepi aktust 8 nappal megelőzően a vezetőség a meghívóval együtt kiküldte valamennyi tagnak az elmúlt év gazdálkodásáról szóló írásos anyagot. Lássuk az egész tagság, olvassa és vitassa meg, legyen ideje elgondolkozni az elmúlt másfél esztendő eredményein, az üllési „csodán”. Hiszen nem kevesebbről van szó, minthogy ezalatt a rövid idő alatt megváltozott a határ képe, az annyit szidott, átkozott és elmaradt közös gazdaságból jól záró, nagy reményekre jogosító gazdalkodás lett. Megtörtént az a „csoda”,

Az igazi garancia

Azt hiszem, a modern technika legszomorúbb adatai közé tartozik az a valami, amit garancia néven ismerünk, és igyekszünk elismertetni. Kénytelen-kelletlen — szinte naponta. Ugyanis ezt a szavatosságvállalást egyes vállalatok afféle természetes munkafolyamatnak tekintetik, melynek során az ő munkálkodásukat másoknak kell bevégezni.

Vagyis: a legkülönbözőbb rendeltetésű szerkesztőket a derék vásárló nem kész — tehát jó üzemképes, használható — állapotban kaphatja meg. De nem ám, — legalábbis az esetek jelentős részében nem. A szerkesztő már a használat első napjaiban elhallgat, ha zörögni kell, éktelen zajt csap, ha csöndben kellene működni, vagy csak úgy, ukmukfuk beadja a kulcsot. Aztán jöhet a Gelka, vagy a ktsz, vagy más olyan javítórészleg, amely hivatalból foglalkozik a garanciális javításokkal. Jöhet, de jön-e? Vagy a vevő mehet, ha tud rá időt szakítani. Másszóval kezdődhet a tulajdonos kálváriája, ami abból adódik, hogy valakinek csak el kell végeznie azokat a műveleteket is, melyeket a gyártó valamiképpen elfelejtett. Esetleg nem is felejtette el, de nem volt kedve, ideje, idege, vesződni velük. Hisz garanciális javítás is van a világon...

Hasonló jelenségek persze — sajnos, hogy „persze” — másutt is megfigyelhetők. Például az építőiparban. A garanciális javítástól töltenek ki a feljegyzésekben. A nem-kész, a rossz-szűl-kész dolgok az emberek százáinak okoznak bosszúságot, mindjárt a tulajdonosi idő kezdetén. Hát még amikor megpróbálják „behajtani” ezt a vállalati adósságot. Mikor a kőműves, a festő vagy szerelő „kijövék-nemjövök”-öt játszik velük, a beidegzett játékszabályoknak és a vállalati munkarend ingadozásainak megfelelően.

Minden gyártó vállalatnál vannak pedig olyan szakemberek, akiknek hivatása eldönteni: mikor van kész a munka? Lehet, hogy a hiba az ő „készülékükben” van? No meg a kereskedelemnek is lehet valami oka-joga, hogy ellenőrizze: mit vesz meg eladásra?

Annyi bizonyos, hogy az „ezerszemű meős”, a vásárlókörzöntség rendre észreveszi a hibákat, de nem lehetne mindezt néhány hónappal előbb? Az igazi szavatosság végülis az lenne, ha egész kicsire szűgörodná a valószínűsége annak, hogy garanciális javításra szorul a termék. S. M.

hogy a szövetkezet nem kért az államtól, hanem adott. Tavaly ugyanis — az 1969-es év szanalása után 3 millió 700 ezer forint óvadékos hitelt kaptak, továbbá 3 millió forint óvadékos hitelt, december végéig 4 millió 200 ezer forintot fizetett vissza az üllési Kossuth.

A szorgalmas munka, a jó vezetés meghozta gyümölcsét. Búzából 10,5, árpából 10,9, kukoricából (májusi morzsolt) 17,1, lucernából 40,6, burgonyából 68,5, fűszerpaprikából 39,7, paradicsomból 58 mázsa termést takarítottak be holdanként. Mindezt a gyenge termőképességű homokon, ide kívánczolunk néhány összehasonlítást. Két esztendővel ezelőtt, 1968-ban búzából csak 4,1 mázsát, burgonyából 19 mázsát takarítottak be. Elgondolkoztató és egyben neveléses, de mindenképpen jól tükrözi a néhány évvel ezelőtti állapotokat a kukorica természetes holdanként 2,5 mázsa. 1969-ben 500 holdon, s 12 mázsa 57 kilót takarítottak be. Tavaly viszont az igenis kriminális és rendkívül időjárás ellenére a 260 holdon 17,1 mázsás holdankénti termést értek el.

Jó évzárás

Országos átlag felett van a burgonyatermesztés eredménye is. A „piros arany” nem hagyta cserben őket. A növénytermesztés mellett az állattenyésztésben is sok örömrük telt. A minőségi változás mellett nőtt az állatállomány létszáma is. 1969-ben, amikor az új vezetőség Üllésen megkezdte a munkát, akkor a tagok arra kérték az elnököt, Sándor Tibort, hogy adja írásba, lesz a szarvasmarhának tavasszal is takarmány. Van takarmány! Mintegy 25 vaggon abraktakarmánnyal rendelkeznek.

A halmazott termelési ér-

Öröm

A hozzászólók sorra elmondták, hogy örülnek az eredményeknek, hiszen ilyen zárszámadás Üllésen még soha nem volt. Büszkén, emelt fejjel nézhetnek ország-világ szemébe, mert fúthomokon ilyen nem mindennap történik. Kiss István, a megyei pártbizottság munkatársa a megyei párt-vb és a megyei tanács elismerését tolmácsolta a gazdalkodásnak és a közös vezetésnek az elért eredményekért, az idei esztendőhöz, s az elkövetkezendőkhöz, amiket egyesülés után még gyümölcsözőbbé, még boldogabbá tehetnek a homoki tájban.

Sz. Lukács Imre